

S'encourager mutuellement

Par J. Anette Dennis

Première conseillère dans la présidence générale de la Société de Secours

Ενθαρρύνοντας ο ένας τον άλλον

Από την αδελφή Τ. Ανέτ Ντέννις

Πρώτη Σύμβουλο στη Γενική Προεδρία της Εταιρείας Αρωγής

Conférence générale d'octobre 2025

Seul le Seigneur connaît pleinement nos limites et notre capacité personnelles, et pour cette raison, il est le seul entièrement qualifié pour juger nos performances.

J'ai lu récemment une histoire qui m'a profondément touchée. Elle s'est déroulée au USA Masters Track and Field National Championship, une compétition pour les personnes âgées.

L'un des participants à la course du 1 500 mètres, Orville Rogers, était âgé de 100 ans. L'auteur a écrit :

« Lorsque le coup de pistolet de départ a retenti, les coureurs se sont élancés et Orville s'est immédiatement retrouvé en dernière position, où il est resté seul pendant toute la course en avançant très lentement. [Lorsque] le dernier coureur, à part Orville, a terminé la course, il lui restait encore deux tours et demi à parcourir. Près de 3 000 spectateurs sont restés assis calmement, le regardant faire lentement le tour de la piste, complètement seul dans un silence inconfortable.

« [Cependant], lorsqu'il a entamé son dernier tour de piste, la foule s'est levée en l'applaudissant pour l'encourager. Lorsqu'il a abordé la dernière ligne droite, la foule était en liesse. En entendant les encouragements enthousiastes de milliers de spectateurs, Orville a puisé dans ses dernières réserves d'énergie. La foule a explosé de joie lorsqu'il a franchi la ligne d'arrivée où les autres concurrents l'ont accueilli à bras ouverts. Humblement et reconnaissant, Orville a salué la foule et a quitté la piste avec ses nouveaux amis. »

C'était l'acmé de la course d'Orville dans cette compétition, et dans chacune des autres épreuves, il avait également terminé à la dernière

Μόνον ο Κύριος γνωρίζει πλήρως τους ατομικούς περιορισμούς μας και τις ικανότητές μας και λόγω αυτού, είναι ο μόνος που πληροί πλήρως τις προϋποθέσεις για να κρίνει την απόδοσή μας.

Προσφάτως διάβασα για μία εμπειρία που με άγγιξε βαθιά. Έλαβε χώρα στο Εθνικό Πρωτάθλημα Στίβου των Η.Π.Α. – έναν διαγωνισμό για ηλικιωμένους.

Ένας από τους συμμετέχοντες στο αγώνισμα των 1.500 μέτρων ήταν ο 100χρονος Όρβιλ Ρότζερς. Ο συγγραφέας γράφει:

«Όταν ακούστηκε ο πυροβολισμός της εκκίνησης, οι δρομείς ξεκίνησαν, με τον Όρβιλ να καταλήγει αμέσως στην τελευταία θέση, όπου παρέμεινε μόνος για ολόκληρο τον αγώνα, προχωρώντας πολύ αργά. [Όταν] τερμάτισε ο τελευταίος δρομέας πριν από τον Όρβιλ, ο Όρβιλ είχε ακόμα δυόμισι γύρους να διανύσει. Σχεδόν 3.000 θεατές κάθονταν ήσυχα παρακολουθώντας τον να κάνει αργά τον δρόμο του γύρω από τον στίβο – εντελώς, σιωπηλώς και άβoλα μόνος.

»[Αλλά] όταν ξεκίνησε τον τελευταίο γύρο του, το πλήθος σηκώθηκε όρθιο, ζητωκραυγάζοντας και χειροκροτώντας. Μέχρι να φτάσει στην τελική ευθεία, το πλήθος φώναζε. Με την ενθάρρυνση χιλιάδων θεατών, ο Όρβιλ επιστράτευσε τα τελευταία αποθέματα ενέργειάς του. Το πλήθος ξέσπασε από χαρά καθώς πέρασε τη γραμμή τερματισμού και τον αγκάλιασαν οι συναθλητές του. Ο Όρβιλ ταπεινώς και ευγνωμόνως χαιρέτησε το πλήθος και έφυγε από τον στίβο με τους νέους του φίλους».

Αυτός ήταν οπέμπτος αγώνας του Όρβιλ στον διαγωνισμό και σε καθένα από τα άλλα αγωνίσματα είχε επίσης πάρει την τελευταία θέση.

place. Certaines personnes auraient été tentées de juger Orville, se disant qu'à son âge, il n'aurait même pas dû participer, qu'il n'avait pas sa place sur la piste, car il rallongeait considérablement les épreuves pour tout le monde.

Malgré le fait qu'il terminait toujours dernier, Orville a battu cinq records du monde ce jour-là. Personne parmi les spectateurs n'aurait cru cela possible, mais ni eux ni les autres coureurs n'étaient les juges. Orville n'a enfreint aucune règle et les organisateurs n'ont pas abaissé le niveau des exigences. Il a participé à la même compétition et a rempli les mêmes exigences que tous les autres coureurs. Toutefois, il a été tenu compte de son niveau de difficulté, en l'occurrence son âge et ses capacités physiques limitées, puisqu'il concourait dans la catégorie des 100 ans et plus. Et dans cette catégorie, il a battu cinq records du monde.

Tout comme il a fallu beaucoup de courage à Orville chaque fois qu'il s'est élancé sur cette piste, il faut également beaucoup de courage à certains de nos frères et sœurs pour s'engager chaque jour dans l'arène de la vie, sachant qu'ils risquent d'être jugés injustement, alors qu'ils font de leur mieux pour suivre le Sauveur et respecter les alliances qu'ils ont contractées avec lui malgré une adversité décourageante.

Peu importe où nous vivons dans le monde, peu importe, notre âge, nous avons tous fondamentalement besoin d'éprouver un sentiment d'appartenance, de savoir que nous sommes désirés et nécessaires, et que notre vie a un sens et un but, quelles que soient notre situation ou nos limites.

Pendant le dernier tour de piste, la foule a massivement encouragé Orville, lui donnant la force de continuer. Cela n'avait aucune importance qu'il finisse dernier. Pour les athlètes et la foule, c'était beaucoup plus qu'une compétition. De bien des façons, c'était un bel exemple de l'amour du Sauveur en action. Lorsque Orville a terminé, ils se sont tous réjoui ensemble.

Tout comme le Masters Championship, nos assemblées et notre famille peuvent être des lieux de rassemblement où nous nous encourageons mutuellement – des communautés d'alliances nourries par l'amour du Christ les uns pour les autres – nous aidant à surmonter les difficultés

Κάποιοι μπορεί να μπήκαν στον πειρασμό να κρίνουν τον Όρβιλ, πιστεύοντας ότι δεν θα έπρεπε καν να αγωνιστεί στην ηλικία του – ότι δεν ανήκε στον στίβο, επειδή παρέτεινε σε μεγάλο βαθμό τον αγώνα του για όλους τους άλλους.

Αλλά παρ' όλο που πάντα τερμάτιζε τελευταίος, ο Όρβιλ έσπασε πέντε παγκόσμια ρεκόρ εκείνη την ημέρα. Κανείς από όσους παρακολούθουσαν να αγωνίζεται δεν θα το πίστευε ότι ήταν πιθανό, αλλά ούτε οι θεατές ούτε οι διαγωνιζόμενοι του ήταν οι κριτές. Ο Όρβιλ δεν παραβίασε κανέναν κανόνα και οι αξιωματούχοι δεν μείωσαν κανένα πρότυπο. Έτρεξε τον ίδιο αγώνα και πληρούσε τις ίδιες προϋποθέσεις με όλους τους άλλους διαγωνιζόμενους. Αλλά ο βαθμός δυσκολίας του – σε αυτή την περίπτωση η ηλικία του και η περιορισμένη φυσική του ικανότητα – συνυπολογίστηκαν τοποθετώντας τον στην ηλικιακή κατηγορία άνω των 100 ετών. Και σε αυτό το τμήμα, έσπασε πέντε παγκόσμια ρεκόρ.

Όπως χρειάστηκε ο Όρβιλ μεγάλο θάρρος για να βγαίνει από τον δρόμο κάθε φορά, χρειάζεται επίσης μεγάλο θάρρος για ορισμένες από τις αδελφές και τους αδελφούς μας να μπαίνουν στην αρένα της ζωής κάθε μέρα, γνωρίζοντας ότι μπορεί να κριθούν άδικα, ακόμα και αν κάνουν το καλύτερο που μπορούν ενάντια σε αποθαρρυντικές πιθανότητες να ακολουθήσουν τον Σωτήρα και να τιμήσουν τις διαθήκες τους μαζί Του.

Όπου και αν ζούμε στον κόσμο, ανεξάρτητα από την ηλικία μας, είναι βασική ανθρώπινη ανάγκη για όλους μας να νιώσουμε την αίσθηση του ανήκειν, να νιώσουμε ότι μας θέλουν και μας χρειάζονται και ότι η ζωή μας έχει σκοπό και νόημα, ανεξάρτητα από τις περιστάσεις ή τους περιορισμούς μας.

Στον τελευταίο γύρο του αγώνα, το πλήθος επευφημούσε ενθουσιωδώς τον Όρβιλ, δίνοντάς του τη δύναμη να συνεχίσει. Δεν είχε σημασία που τερμάτισε τελευταίος. Για τους συμμετέχοντες και το πλήθος, αυτό ήταν κάτι πολύ περισσότερο από έναν διαγωνισμό. Κατά πολλούς τρόπους, αυτό ήταν ένα όμορφο παράδειγμα της έμπρακτης αγάπης του Σωτήρος. Όταν τελείωσε ο Όρβιλ, χάρηκαν όλοι μαζί.

Ακριβώς όπως το Πρωτάθλημα Μάστερς, τα εκκλησιασμάτά μας μπορούν να είναι τόποι συναθροίσεως όπου επευφημούμε ο ένας τον άλλον – κοινότητες διαθήκης που τροφοδοτούνται από την αγάπη του Χριστού για αλλήλους – βοηθώντας αλλήλους να υπερνικήσουμε

que nous rencontrons, nous apportant force et soutien sans nous juger les uns les autres. Nous avons besoin les uns des autres. La force divine vient de l'unité c'est pourquoi Satan cherche à nous diviser.

Malheureusement, pour certains d'entre nous, il peut parfois être difficile d'assister aux réunions de l'église pour diverses raisons. Ce peut être causé par des questions spirituelles, de l'anxiété sociale ou une dépression. C'est peut-être lié au fait d'être d'une ethnie ou d'un pays différent, ou d'avoir des expériences de vie ou des points de vue différents qui font penser à une personne qu'elle n'arrivera jamais à s'intégrer. Il peut même s'agir de parents en manque de sommeil et épuisés émotionnellement par des bébés et de jeunes enfants ou de quelqu'un qui est célibataire dans une assemblée remplie de couples et de familles. Ce peut être une personne ayant besoin de trouver le courage de revenir à l'église après des années d'absence ou rongée par l'idée qu'elle ne sera jamais à la hauteur ni à sa place.

Russell M. Nelson a dit : « Un couple de votre paroisse qui divorce, un jeune qui rentre prématurément de mission ou un adolescent qui remet son témoignage en question n'ont pas besoin de votre jugement. Ils ont besoin de percevoir l'amour pur de Jésus-Christ dans vos paroles et vos actions. »

Notre expérience à l'église est destinée à créer des liens essentiels avec le Seigneur et entre nous, si précieux pour notre bien-être émotionnel et spirituel. Un élément inhérent aux alliances que nous contractons avec Dieu, tout d'abord au baptême, est notre responsabilité de s'aimer et de se soutenir les uns les autres en tant que membres de la famille de Dieu, membres du corps du Christ, mais pas seulement pour cocher une case sur une liste de choses à faire.

L'amour et le soin que nous prenons les uns des autres à la manière du Christ est d'une nature plus élevée et plus sainte. L'amour pur du Christ est la charité. Russell M. Nelson a enseigné : « La charité nous pousse à 'porter les fardeaux les uns des autres' [Mosiah 18:8] et non à se les amoncelers les uns sur les autres. »

Le Sauveur a dit : « À ce que nous reconnaitront

oποιεσδήποτε δυσκολίες αντιμετωπίζουμε, δίνοντας αλλήλους δύναμη και ενθάρρυνση χωρίς να κρίνουμε αλλήλους. Χρειάζομαστε έναν τον άλλον. Η θεία δύναμη προέρχεται από την ενότητα και γι' αυτό ο Σατανάς έχει την πρόθεση να μας χωρίσει.

Δυστυχώς, για μερικούς από εμάς, η προσέλευση στην εκκλησία μπορεί να είναι δύσκολη μερικές φορές για πολλούς διαφορετικούς λόγους. Θα μπορούσε να είναι κάποιος που αγωνίζεται με ζητήματα πίστης ή κάποιος με κοινωνικό άγχος ή κατάθλιψη. Θα μπορούσε να είναι κάποιος από διαφορετική ή φυλή ή κάποιος με διαφορετικές εμπειρίες ζωής ή τρόπους να βλέπει τα πράγματα που μπορεί να αισθάνεται ότι δεν ταιριάζει στο καλούπι. Θα μπορούσε ακόμη να είναι στερημένοι ύπνου και συναισθηματικώς πιεσμένοι γονείς μωρών και μικρών παιδιών ή κάποιος που είναι ανύπανδρος σε ένα εκκλησιαστικό γεμάτο ζευγάρια και οικογένειες. Θα μπορούσε επίσης να είναι κάποιος που επιστρατεύει το θάρρος να επιστρέψει μετά από χρόνια που έλειπε ή κάποιος με ένα ενοχλητικό συναίσθημα ότι απλώς δεν είναι αντάξιος και δεν θα ανήκει ποτέ.

Ο Πρόεδρος Ράσσελ Μ. Νέλσον είπε: «Εάν ένα ζευγάρι στον τομέα σας χωρίσει ή ένας νέος ιεραπόστολος επιστρέψει νωρίς ή ένας έφηβος αμφιβάλλει για τη μαρτυρία του, δεν χρειάζονται την κριτική σας. Πρέπει να βιώσουν την αγνή αγάπη του Ιησού Χριστού που αντικατοπτρίζεται στα λόγια και τις πράξεις σας».

Η εμπειρία μας στην εκκλησία έχει σκοπό να παράσχει ζωτικές συνδέσεις με τον Κύριο και μεταξύ μας, οι οποίες είναι τόσο απαραίτητες για την πνευματική και συναισθηματική μας ευημερία. Εγγενής στις διαθήκες που συνάπτουμε με τον Θεό, αρχής γενομένης από τη βάπτιση, είναι η ευθύνη μας να αγαπούμε και να φροντίζουμε ο ένας τον άλλον ως μέλη της οικογένειας του Θεού, ως μέλη του σώματος του Χριστού και όχι απλώς να σημειώνουμε ένα κουτάκι σε έναν κατάλογο πραγμάτων που αναμένεται από εμάς να κάνουμε.

Η χριστοειδής αγάπη και φροντίδα είναι ανώτερες και αγιότερες. Η αγνή αγάπη του Χριστού είναι αγαθοεργία. Όπως διδάξε ο Πρόεδρος Νέλσον: «Η αγνή αγάπη μάς ωθεί "να σηκών[ουμε] ο ένας του άλλου τα βάρη" [Μωσία 18:8] αντί να συσσωρεύουμε βάρη ο ένας στον άλλον».

Ο Σωτήρας είπε: «Από το έργο θα γνωρίσουν

que vous êtes mes disciples, si vous avez de l'amour les uns pour les autres. » Russell M. Nelson a ajouté : « La charité est la caractéristique principale d'un vrai disciple de Jésus-Christ. [...] Le message du Sauveur est clair : ses vrais disciples édifient, élèvent, encouragent, persuadent et inspirent. [...] La façon dont nous nous adressons à d'autres personnes et parlons d'elles [...] importe vraiment. »

Les enseignements du Sauveur à ce sujet sont très simples. Ils sont résumés dans la règle d'or : Tout ce que vous voulez que les hommes fassent pour vous, faites-le de même pour eux. Mettez-vous à la place de cette personne et traitez-la comme vous aimeriez être traité si vous étiez à sa place.

Traiter les autres à la manière du Christ s'étend largement au-delà de notre famille et de nos assemblées. Cela inclut nos sœurs et nos frères d'autres confessions ou sans confession du tout. Mais aussi ceux qui viennent d'autres pays ou cultures, ou qui ont des opinions politiques différentes des nôtres. Nous faisons tous partie de la famille de Dieu et il aime tous ses enfants. Il désire que ses enfants l'aiment l'un et l'autre.

La vie du Sauveur était un exemple d'amour, il rassemblait et édifiait même ceux que la société avait jugés comme parias et impurs. Il est un exemple qu'il nous est commandé de suivre. Nous sommes ici pour acquérir les attributs du Christ et devenir un jour comme notre Sauveur. Son Évangile n'est pas une liste de tâches à effectuer, c'est un Évangile de changement, pour devenir comme lui et aimer comme il le fait. Il veut que nous devenions un peuple de Sion.

À la fin de ma vingtaine, j'ai traversé une période de profonde dépression et, pendant cette période, c'était comme si la réalité que Dieu existait avait soudainement disparue. Je ne peux pas vraiment expliquer ce que je ressentais, mais je me sentais complètement perdue. Depuis que j'étais petite fille, j'avais toujours su que mon Père céleste était là et que je pouvais lui parler. Mais pendant cette période, je ne savais plus s'il y avait un Dieu. Je n'avais jamais rien vécu de semblable auparavant et j'avais l'impression que toutes mes croyances fondamentales s'écroulaient.

όλοι ότι είστε μαθητές μου, αν έχετε αγάπη ο ένας απέναντι στον άλλο». Και ο Πρόεδρος Νέλσον προσέθεσε: «Η αγνή αγάπη είναι το κύριο χαρακτηριστικό του αληθινού οπαδού του Ιησού Χριστού». «Το μήνυμα του Σωτήρος είναι ξεκάθαρο: Οιαληθινοίμαθητές Του οικοδομούν, εξυψώνουν, ενθαρρύνουν, πείθουν και εμπνέουν... Το πώς μιλούμε σε άλλους... έχει αληθινή σημασία».

Η διδασκαλία του Σωτήρος επ' αυτού είναι πολύ απλή. Συνοψίζεται στον Χρυσό Κανόνα: Κάνε στους άλλους ό,τι θα ήθελες να κάνουν οι άλλοι σε σένα. Βάλτε τον εαυτό σας στη θέση αυτού του ατόμου και αντιμετωπίστε τον με τον τρόπο που θα θέλατε να σας συμπεριφέρονται αν ήσασταν στη θέση τους.

Η χριστοειδής συμπεριφορά προς τους άλλους υπερβαίνει κατά πολύ την οικογένεια και το εκκλησιασμά μας. Περιλαμβάνει τις αδελφές και τους αδελφούς μας άλλων δογμάτων ή καμίας πίστης. Περιλαμβάνει τους αδελφούς και τις αδελφές μας από άλλες χώρες και πολιτισμούς καθώς και εκείνους διαφορετικών πολιτικών πεποιθήσεων. Είμαστε ολοι μέλος της οικογένειας του Θεού και Εκείνος αγαπά όλα τα τέκνα Του. Επιθυμεί τα τέκνα Του να αγαπούν Εκείνον και επίσης το ένα το άλλο.

Η ζωή του Σωτήρος ήταν ένα παράδειγμα αγάπης, συνάθροισης και εξύψωσης ακόμη και εκείνων που η κοινωνία είχε κρίνει ως απόκληρους και ακάθαρτους. Το παράδειγμά Του είναι ένα παράδειγμα το οποίο έχουμε προσταχθεί να ακολουθούμε. Είμαστε εδώ για να αναπτύξουμε χριστοειδή γνωρίσματα και τελικώς να γίνουμε σαν τον Σωτήρα μας. Το Ευαγγέλιό Του δεν είναι ένας κατάλογος ελέγχου. Είναι ένα Ευαγγέλιο του να γίνουμε – να γίνουμε όπως Εκείνος είναι και να αγαπούμε όπως Εκείνος αγαπά. Θέλει να γίνουμε λαός της Σιών.

Όταν ήμουν στα τέλη της δεκαετίας των 20 μου, πέρασα μια περίοδο βαθιάς κατάθλιψης και κατά τη διάρκεια εκείνης της περιόδου ήταν σαν να χάθηκε ξαφνικά η πραγματικότητα ότι υπήρχε Θεός. Δεν μπορώ να εξηγήσω πλήρως το συναίσθημα εκτός από το να πω ότι ένιωσα εντελώς χαμένη. Από τότε που ήμουν μικρό παιδί, ήξερα πάντα ότι ο Πατέρας μου στους Ουρανούς ήταν εκεί και ότι μπορούσα να Του μιλήσω. Αλλά κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, δεν ήξερα πλέον αν υπήρχε Θεός. Δεν είχα βιώσει ποτέ κάτι τέτοιο πριν στη ζωή μου και ένιωθα σαν να κατέρρεε ολόκληρο το θεμέλιό μου.

Pour cette raison, j'avais du mal à aller à l'église. J'y allais, mais c'était en partie parce que j'avais peur qu'on dise que j'étais « non pratiquante » ou « moins fidèle » et je craignais de devenir un « projet » attribué à quelqu'un. Ce dont j'avais vraiment besoin à ce moment-là, c'était de ressentir l'amour, la compréhension et le soutien sincères des gens autour de moi, et non d'être jugée.

Certaines des suppositions que je craignais que les gens fassent à mon sujet, je les avais moi-même faites à propos d'autres personnes quand elles n'assistaient pas régulièrement aux réunions de l'Église. Cette expérience personnelle douloureuse m'a appris des leçons précieuses sur les raisons pour lesquelles il nous est commandé de ne pas nous juger injustement les uns les autres.

Y a-t-il parmi nous des personnes qui souffrent en silence, craignant que leurs combats cachés ne soient découverts parce qu'elles ne savent pas comment les autres réagiront ?

Seul le Seigneur connaît pleinement le niveau réel de difficulté avec lequel chacun de nous mène sa vie, les fardeaux que nous portons, les difficultés et les obstacles que nous affrontons et qui sont souvent invisibles aux yeux des autres. Lui seul comprend pleinement les blessures et les traumatismes qui ont bouleversé la vie de certains d'entre nous dans le passé et qui continuent de nous affecter aujourd'hui.

Souvent, nous nous jugeons nous-mêmes sévèrement, pensant que nous devrions être bien plus loin sur le chemin. Seul le Seigneur connaît pleinement nos limites et notre capacité personnelles, c'est pourquoi il est le seul pleinement qualifié pour juger nos performances.

Sœurs et frères, soyons comme les spectateurs de cette histoire et encourageons-nous mutuellement dans notre parcours de disciple, peu importe notre situation ! Il n'est pas nécessaire d'enfreindre des règles ou d'abaisser le niveau des exigences. C'est en fait le deuxième grand commandement, aimer notre prochain comme nous-mêmes. Et, comme notre Sauveur l'a dit : « Toutes les fois que vous avez fait ces choses à l'un de ces plus petits de mes frères, c'est à moi que vous les avez faites », bonnes ou mauvaises. Il nous a aussi dit : « Si vous n'êtes pas un, vous n'êtes pas de moi. »

Dans la vie de chacun de nous, il y aura des

Ως αποτέλεσμα, ήταν δύσκολο για εμένα να παρευρίσκομαι στην εκκλησία. Πήγαινα, αλλά ήταν εν μέρει επειδή φοβόμουν ότι θα χαρακτηρίζουν «ανενεργή» ή «λιγότερο πιστή» και φοβόμουν να γίνω το έργο που ανατέθηκε σε κάποιον. Αυτό που πραγματικά χρειαζόμουν κατά τη διάρκεια εκείνης της περιόδου ήταν να αισθανομαι γνήσια αγάπη, κατανόηση και υποστήριξη από τους γύρω μου, όχι κριτική.

Κάποιες από τις υποθέσεις που φοβόμουν ότι θα έκαναν οι άνθρωποι για μένα, τις είχα κάνει και εγώ η ίδια για τους άλλους, όταν δεν παρευρίσκονταν τακτικά στην εκκλησία. Αυτή η οδυνηρή προσωπική εμπειρία με δίδαξε μερικά πολύτιμα μαθήματα σχετικά με το γιατί έχουμε προσταχθεί να μην κρίνουμε ο ένας τον άλλον άδικα.

Υπάρχουν εκείνοι ανάμεσά μας που υποφέρουν σιωπηλά, φοβούμενοι να μάθουν οι άλλοι τους κρυφούς αγώνες τους, επειδή δεν ξέρουν ποια θα είναι η αντίδραση;

Μόνον ο Κύριος γνωρίζει πλήρως το πραγματικό επίπεδο δυσκολίας με το οποίο καθένας μας τρέχει τον αγώνα της ζωής του – τα φορτία, τις δυσκολίες και τα εμπόδια που αντιμετωπίζουμε, τα οποία συχνά δεν μπορούν να δουν οι άλλοι. Μόνον Εκείνος κατανοεί πλήρως τις πληγές που αλλάζουν τη ζωή και το τραύμα που ορισμένοι από εμάς μπορεί να έχουμε βιώσει στο παρελθόν και που εξακολουθούν να μας επηρεάζουν στο παρόν.

Συχνά κρίνουμε τους εαυτούς μας σκληρά, πιστεύοντας ότι πρέπει να είμαστε πολύ πιο μπροστά στην διαδρομή. Μόνον ο Κύριος γνωρίζει πλήρως τους ατομικούς περιορισμούς μας και τις ικανότητές μας και λόγω αυτού, είναι ο μόνος που πληροί πλήρως τις προϋποθέσεις για να κρίνει την απόδοσή μας.

Αδελφές και αδελφοί, ας είμαστε σαν εκείνους τους θεατές στην ιστορία και ας επευφημούμε ο ένας τον άλλον στο ταξίδι μας της ιδιότητος του μαθητού, ανεξάρτητα από τις περιστάσεις μας! Αυτό δεν απαιτεί από εμάς να παραβιάζουμε κανόνες ή να χαμηλώνουμε πρότυπα. Είναι βασικά η δεύτερη μεγάλη εντολή – να αγαπούμε τον πλησίον μας όπως τον εαυτό μας. Και όπως έχει πει ο Σωτήρας μας: «Καθόσον αυτό το κάνατε σε έναν από τούτους τους ελάχιστους... το κάνατε σε μένα» για καλό ή για κακό. Μας έχει πει επίσης: «Αν δεν είστε ένα δεν είστε δικοί μου».

Θα υπάρξουν στιγμές στη ζωή του καθε-

moments où nous serons ceux qui ont besoin d'aide et d'encouragement. Engageons-nous dès maintenant à toujours nous soutenir les uns les autres. En agissant ainsi, nous parviendrons à une plus grande unité et donnerons au Sauveur l'occasion d'accomplir son œuvre sacrée, celle de guérir et de transformer chacun de nous.

À chacun de vous qui avez peut-être l'impression d'être très à la traîne dans la course de la vie, ce voyage dans la condition mortelle, n'abandonnez pas. Seul le Sauveur peut juger pleinement où vous devriez être aujourd'hui, et il est compatissant et juste. Il est le grand juge de la course de la vie et le seul à comprendre pleinement le niveau de difficultés selon lequel vous courez, marchez ou avancez lentement. Il tiendra compte de vos limites, de vos capacités, de votre vécu, des fardeaux cachés que vous portez, ainsi que des désirs de votre cœur. Vous êtes peut-être en train de battre des records du monde symboliques. Ne perdez pas espoir. Continuez d'avancer ! Restez ! Vous avez votre place ici ! Le Seigneur a besoin de vous et nous avons besoin de vous !

Où que vous viviez dans le monde, aussi loin que cela puisse être, n'oubliez jamais que votre Père céleste et votre Sauveur vous connaissent parfaitement et vous aiment d'un amour parfait. Ils ne vous oublient jamais. Ils veulent vous ramener à eux.

Gardez les yeux fixés sur le Sauveur. Il est votre barre de fer. Ne le lâchez pas. Je témoigne qu'il vit et que vous pouvez lui faire confiance. Je témoigne aussi qu'il vous encourage.

Je prie pour que nous suivions tous l'exemple du Sauveur et nous encourageons mutuellement. Au nom de Jésus-Christ. Amen.

νός μας που θα είμαστε αυτοί που χρειάζονται βοήθεια και ενθάρρυνση. Ας δεσμευτούμε τώρα να το κάνουμε πάντα αυτό ο ένας για τον άλλον. Καθώς το κάνουμε, θα αναπτύξουμε μεγαλύτερη ενότητα και θα διευκολύνουμε ώστε ο Σωτήρας να κάνει το ιερό έργο Του, της ίασης και της μεταμόρφωσης του καθενός μας.

Στον καθέναν από εσάς που μπορεί να νιώθετε ότι έχετε μείνει πολύ πίσω σε αυτόν τον αγώνα της ζωής, σε αυτό το ταξίδι της θνητότητας, παρακαλώ συνεχίστε. Μόνον ο Σωτήρας μπορεί να κρίνει πλήρως πού θα πρέπει να βρίσκεστε σε αυτό το σημείο και είναι συμπονετικός και δίκαιος. Εκείνος είναι ο Μέγας Κριτής του αγώνα της ζωής και ο μόνος που καταλαβαίνει πλήρως το επίπεδο δυσκολίας με το οποίο τρέχετε ή περπατάτε ή προχωρείτε. Θα λάβει υπ' όψιν τους περιορισμούς σας, την ικανότητά σας, τις εμπειρίες της ζωής σας και τα κρυμμένα φορτία που φέρετε, καθώς και τις επιθυμίες της καρδιάς σας. Μπορεί στην πραγματικότητα να σπάσετε και συμβολικά παγκόσμια ρεκόρ. Παρακαλώ μην χάνετε την ελπίδα σας. Παρακαλώ συνεχίστε! Παρακαλώ μείνετε! Οντως ανήκετε εδώ! Ο Κύριος σας χρειάζεται και εμείς σας χρειαζόμαστε!

Όπου και αν ζείτε στον κόσμο, άσχετα από το πόσο απομακρυσμένα είναι, παρακαλώ πάντα να θυμάστε ότι ο Πατέρας σας στους Ουρανούς και ο Σωτήρας σας σάς γνωρίζουν ολοκληρωτικά και σας αγαπούν τέλεια. Δεν σας ξεχνούν ποτέ. Θέλουν να σας φέρουν στον οίκο Του.

Επικεντρωθείτε στον Σωτήρα. Είναι η σιδερένια ράβδος σας. Μην Τον αφήνετε. Καταθέτω μαρτυρία ότι ζει και ότι μπορείτε να Τον εμπιστευθείτε. Καταθέτω επίσης μαρτυρία ότι σας ενθαρρύνει.

Είθε όλοι να ακολουθήσουμε το παράδειγμα του Σωτήρος και να ενθαρρύνουμε αλλήλους είναι η προσευχή μου, στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.